

Sunt credincioșii păcătoși răscumparați?

Teză: Cei care cred în Domnul Isus Hristos sunt păcătoși care au fost mântuiți prin har.

Clișeu: „Noi suntem numai păcătoși sărmani, vinovați, care au fost mântuiți prin har.”

Îndreptățirea are a face cu faptul că cel care crede devine eliberat de orice povară a păcatului, prin aceea că el este adus într-o poziție nouă înaintea lui Dumnezeu, unde Dumnezeu nu-l mai vede ca păcătos. În felul acesta poziția juridică a persoanei este schimbată pentru totdeauna înaintea lui Dumnezeu. El nu mai este înaintea lui Dumnezeu în poziția unui păcătos, ci acum este un sfânt, un fiu. De aceea este sub demnitatea înfierii noastre, să vorbim despre noi ca despre păcătoși sărmani. Aceasta tăgăduiește realmente adevărul referitor la ceea ce noi suntem și într-un fel minimizează lucrarea lui Hristos, care ne-a mântuit și ne-a adus pe acel loc nou al harului înaintea lui Dumnezeu ca sfinți în Hristos Isus (1 Corinteni 1.2). Știm că în privința aceasta se cuvine smerenie, dar această exprimare nu este o noțiune potrivită pentru ceea ce harul în Hristos a făcut din noi. Nu spunem ca cei credincioși niciodată să nu pună noțiunea de „păcătos” în legătură cu ei înșiși, ci că ei ar trebui să spună că noi *eram* păcătoși.

W. Kelly a spus:

Unii oameni vorbesc despre „un păcătos credincios” sau despre adorarea care este oferită lui Dumnezeu de „păcătoși sărmani”. Multe cântări niciodată nu duc sufletul efectiv în afara acestei stări. Dar ceea ce vrea să se spună în Cuvântul lui Dumnezeu prin cuvântul „păcătoși”, este un suflet care este complet fără pace, un suflet care probabil simte dorința lui după Hristos, este adus la viață prin Duhul, dar fără cunoașterea răscumparații. Nu este potrivit adevărului să tăgăduiești ce sunt sfinții înaintea lui Dumnezeu. (*Lectures on the Epistle to the Galatians*, pag. 47).

El mai spune:

Domnește între mulți creștini evanghelici obișnuința nefericită să vorbească despre „păcătoși mântuiți”. După părerea mea această denumire nu numai că nu este exactă, ci ea îndrumă greșit și este periculoasă. Scriptura nu cunoaște nici o faptură ca aceea de „păcătos mântuit”. Noi ne putem bucura de mântuirea unui păcătos, dacă cunoaștem în sufletele proprii îndurarea pentru acesta. Dar dacă vrem să acordăm un privilegiu expresiei „păcătos mântuit”, urmarea morală a acestui fapt este că el, chiar dacă și cu toate că este mântuit, are voie să păcătuiască în continuare. ... Este desigur neîngrădit valabil că Dumnezeu începe cu un om ca păcătos, atunci când El Se preocupă cu omul. Însă niciodată El nu se oprește aici. Nu cunosc că în vreo parte a Cuvântului lui Dumnezeu un credincios este privit ca păcătos, probabil cu excepția unui fel de stare de tranziție. ... Este evident o contradicție clară dacă noi vorbim despre noi ca fiind simultan mântuiți și păcătoși. Spus pe scurt: Sfânta Scriptură nu aprobă o astfel de îmbinare; și cu cât ne eliberăm mai repede de astfel de fraze, care nu merită o denumire mai bună decât

„vorbe evlavioase” – cu atât mai bine este pentru toți! (*Lectures Introductory to the New Testament*, pag. 213-214).

În epistola lui Iacov 5.19,20 există o excepție de la aceasta. Iacov îl numește pe un credincios care eșuează un „păcătos”, însă nu în sensul unei poziții, așa cum Pavel și Petru folosesc noțiunea. El vorbește mai degrabă despre ceea ce caracterizează pe un credincios care insistă să meargă în viața lui pe acest drum al păcatului.

Tradus din *Unsound Doctrinal Statements and Clichés (Commonly Accepted as Truth)*
Surrey, Canada (Christian Truth Publishing) Ediția a 2-a, 2015, pag. 67.